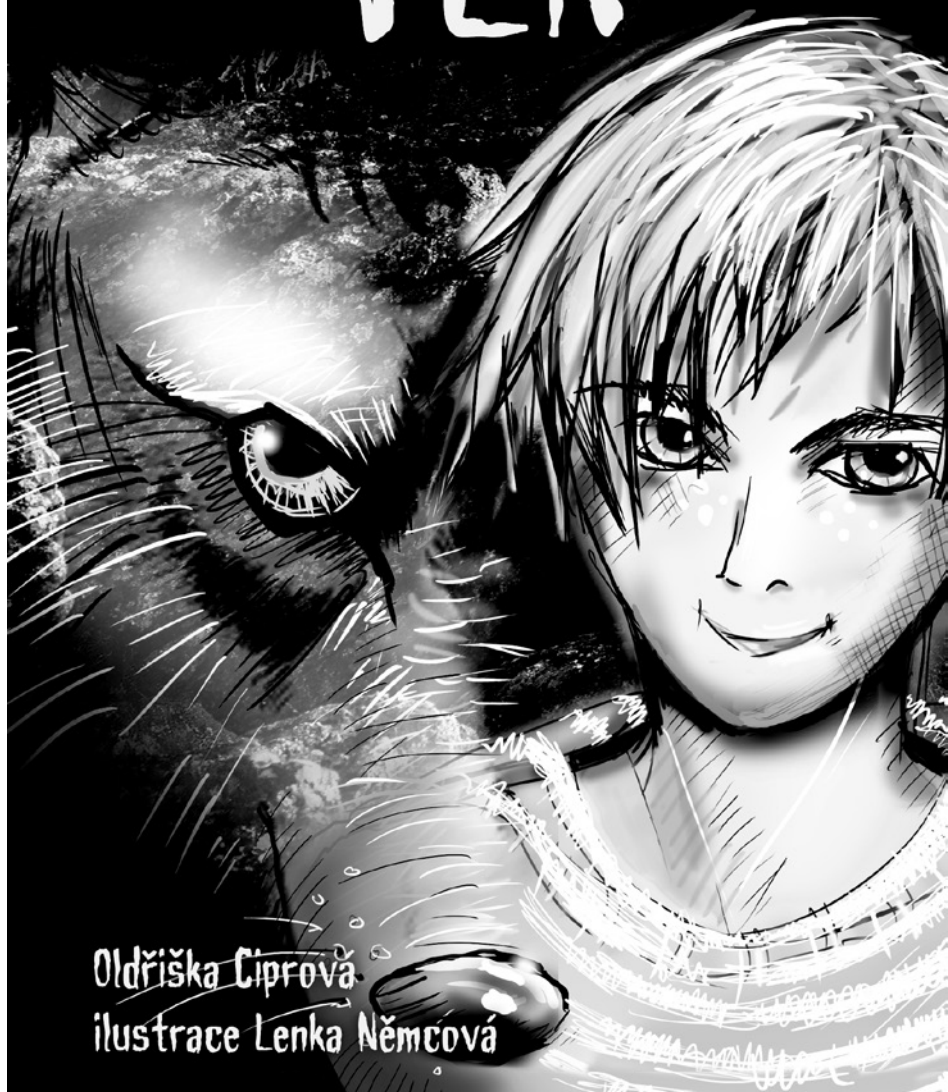

Věrný VLK

Oldřiška Ciprová
ilustrace Lenka Němcová

bambook

Věrný VLK

Oldřiška Ciprová
ilustrace Lenka Němcová

Jonáš se nervózně ošival na židli ve třídě plné žáků, kteří se stejně jako on připravovali na přijímací písemný test na střední veterinární školu. Paní učitelka, kterou neznal, pečlivě rozmístila testy po lavicích a s napětím očekávala, jak žáci obstojí.

„Můžete začít – teď,“ řekla důrazným hlasem s pohledem na hodinky. Všechny hlavy se jako na povel sklonily nad lavice.

Jonášovi se třásly ruce a vnímal, jak mu po zádech stékají čůrky potu. „Bezva,“ pomyslel si ironicky a rozhlédl se po třídě. Zdálo se, že všichni jsou na tom stejně jako on, což ho kupodivu trochu uklidnilo.

Papír s otázkami před ním ležel jako velká výzva. Očima probíral jednotlivé úkoly a cítil, jak se v něm pere směs nervozity a očekávání. Bylo to jako stoupaní na strmý kopec – nevěděl, co ho čeká na vrcholu.

První otázka vyžadovala detailní znalost anatomie koně.

„Tohle přece vím,“ říkal si Jonáš a snažil se z paměti vylovit všechny informace, které se naučil. Jenomže měl pocit, že mu z hlavy mizí. Jonášova mysl byla jako

rozostřený obraz a srdce mu bilo tak rychle, že mohl slyšet svůj puls v uších.

Jde o všechno. O jeho budoucnost. Nervózně si olízl rty a soustředil se na otázku. Tužka se dotýkala papíru, ale ruce se mu klepaly natolik, že jen stěží dokázal psát.

Nakonec to zvládl.

Když se dostal k dalším otázkám, cítil, jak se v něm střídají pocity naděje a strachu. Četl otázku za otázkou, snažil se rozklíčovat skryté nástrahy a najít správné odpovědi. Některá zadání byla jako skládačka, kterou musel pečlivě složit.

Jonáš se intenzivně soustředil, ale občas narazil na otázky, na které hned odpověď neznal. V těch okamžicích se mu zdálo, že se papír před ním změnil ve zrádné bludiště, ze kterého musí najít cestu ven.

„No tak, zvládl sis ochočit vlka. Přece dokážeš správně napsat i tenhle test,“ hecoval se, když cítil, že má v hlavě prázdnou.

Asi to pomohlo, protože se v příštím okamžiku dostal k otázkám, na které odpovědi znal. Sebevědomí mu okamžitě stouplo. Cítil, jak se v něm znalosti propojují s jistotou. Ruka se mu uvolnila a plynule se pohybovala po papíru, což mu přinášelo neskutečnou úlevu.

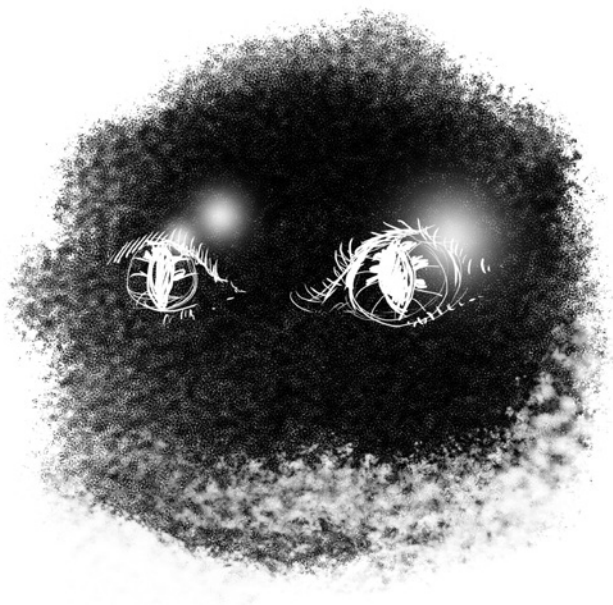
Čas ubíhal rychleji, než si Jonáš uvědomoval. Stránka za stránkou se plnila odpověďmi a jeho duše se naplňovala směsicí nervozity, naděje a touhy uspět. Přesto si dával opravdu velký pozor na každou otázku, znovu ji četl, aby se ujistil, že jsou jeho odpovědi správné a on má šanci uspět a být přijat na vysněnou školu..

Paní učitelka se pohybovala po třídě, sledovala žáky a kontrolovala, zda dodržují pravidla. Její vážný pohled a tiché kroky vytvářely napjatou atmosféru. Jonáš měl pocit, že každý jeho pohyb je pozorován a každá chyba bude okamžitě odhalena.

A už byl na konci testu. Poslední otázka, která měla prověřit jeho znalosti a cílevědomost dostat se na prestižní školu: Proč se zdá, že některým živočichům ve tmě svítí oči?

Tohle věděl!

Jonáš vnímal, jak se v něm opět bouří směs emocí, ale tentokrát byla jiná. Byla to radost a zároveň vědomí, že se této výzvy zhostí naplno. Po posledním vyplněním políčku se opřel do židle a zhluboka se nadechl.

Byl vyčerpaný, ale také plný naděje. Podíval se na ostatní žáky ve třídě a viděl, že ještě píšou. V tu chvíli byl sám na sebe hrdý. Když pak učitelka sbírala testy, Jonáš se na ni tázavě podíval. Tvářila se neproniknutelně a jemu se srdce znovu zadrhlo, než spatřil nepatrný úsměv, který se jí v ten okamžik objevil na tváři.

Bylo to jako paprsek naděje.

Jonáš opustil třídu s lehkým úsměvem na rtech. Cítil, že právě prošel zkouškou, která ho posunula blíž k jeho snu stát se veterinářem. Nebyl si jistý výsledky, ale věděl, že tam ve třídě nechal všechno. Líp to zvládnout nemohl. Vyšel před školu, kde na něj čekala mamka s tátou a Sára, kterou vzali s sebou do auta. Ta držela na vodítku Buddyho.

„Tak co?“ ptali se ho všichni jeden přes druhého.
„Co myslíš, je to dobré?“

Jonáš se jenom smál.

„Já nevím,“ pokrčil rameny. „Teď zbývá už jen jediná věc, kterou musím udělat.“

„Jaká?“ zeptala se Sára s očima navrch hlavy.

„Čekat.“

„Buddy, pomalu,“ napomenul Jonáš pejska, když ho venčil. Buddy se totiž občas při procházce rozběhl trochu rychleji a Jonáš ho musel přivolávat.

Labrador se na páníčka mrzutě obrátil, ale poslechl a počkal, až k němu dojde. Jonáš se strnule usmál. Ruce měl pevně založené v kapsách a mysl měl ponořenou do roztěkaného moře obav a očekávání. Výsledky přijímacího řízení na střední školu veterinární měly být každou chvíli zveřejněny na webových stránkách školy, ale Jonáš si nebyl jistý, jestli má odvahu tam se tam podívat.

„Jsem tak nervózní, Buddy,“ šeptal svému pejskovi. „Co když mě nepřijmou? Co když jsem v tom testu udělal chyby? Celý rok jsem se připravoval a teď... teď to všechno může přijít vniveč.“

Buddy se k němu přitulil a jemně se mu otřel o nohu, jako by mu chtěl ukázat svou podporu a lásku. Jonáš vydechl a snažil se získat trochu klidu. Rozhodl se, že než si zkontroluje výsledky, půjde s Buddym na procházku kolem domu, aby přišel na jiné myšlenky. Po nějaké době už to nevydržel. Vytáhl telefon a napsal mamince,

aby sledovala webové stránky školy a informovala ho o výsledcích. Doufal, že to uleví jeho nervozitě.

Toulal se po cestě, byl pozdravit i sousedku paní Malou, jejíž retrívr Rendy si s Buddym rád hrával.

„Copak, Jonášku, jsi nějaký bledý?“ ptala se paní Malá starostlivě. „Snad se nic nestalo tomu tvému vlčkovi?“

„Ale ne,“ usmál se Jonáš. „Dneska budou výsledky přijímacího řízení na veterinu, tak se bojím, že mě třeba nepřijmou. Co bych pak dělal?“

„Tomu nevěřím, že bys neprošel,“ řekla sousedka optimisticky. „Vždyť jsi s Buddym složil dokonce i zkoušky poslušnosti, když ses snažil. Já věřím tomu, že když ty chceš něčeho dosáhnout, dokážeš to.“

„Děkuju za důvěru, ale berou jen dvacet lidí a zkoušky dělalo něco kolem tří set dětí,“ hlesl Jonáš, který cítil, že ztrácí naději ve chvíli, kdy ta čísla vyslovil. „Statisticky by to byl spíš zázrak.“

„Tady nejde o statistiku, ale o tvé vědomosti, a já vím, že na zkoušky jsi šel určitě připravený,“ konejšila ho paní Malá.

„Jako všichni,“ pokrčil Jonáš nešťastně rameny, a v tom mu přišla zpráva od mamky: pojd' domů.

Jonáš se rychle rozloučil a vydal se zpět. Cesta domů trvala jen chvíli, ale jemu se zdálo, že to je celá věčnost. Konečně dorazil a spatřil maminku, seděla s telefonem v ruce na lavičce před domem. Jonáš se k ní přiblížil s napětím v očích a zeptal se třesoucím se hlasem: „Tak co? Jak jsem dopadl?“

Maminka se na něj usmála, ale ten úsměv nic neprozrazoval. Jonášova nervozita dosáhla vrcholu.

„Mami!“

Maminka na něj pohlédla s úsměvem a řekla: „Tak tě vzali!“

V ten okamžik spadla Jonymu tíha ze srdce a tvář se mu rozzářila radostí. „Skutečně? Opravdu mě přijali?“ vykoktal ze sebe a hlas se mu chvěl radostí.

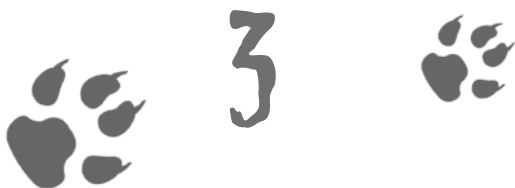
Maminka přikývla a Jonáš šťastně zařval. Buddy se radostí točil do kolečka, protože na něj páníček přenesl svou dobrou náladu.

Nejdříve se musí o tuto radostnou zprávu podělit se Sárrou. Rychle sáhl po telefonu a vytočil její číslo.

„Ahoj, Jony!“ ozval se Sářin hlas.

„Jsem tam!“ vykřikl Jonáš plný nadšení. „Přijali mě na tu veterinu!“

Na druhé straně linky bylo chvíli ticho, následované ohromným Sářiným výkřikem radosti. „Já to věděla,“ volala nadšeně. „Kdo jiný než ty, ty můj chytrolíne!“

Jonáš, rozechvělý vzrušením, vešel do třídy, kde se nedávno konala přijímací zkouška. Teď byla také plná žáků, ovšem těch, kteří sem na veterinární školu už téměř rok chodili.

Na předchozím dni otevřených dveří se mu tam líbilo, ale teď ho čekal ještě větší zážitek – pozvali ho sem, aby studentům povyprávěl o svém vlkovi.

Učitelka Jonáše vřele přivítala a představila ho jako budoucího studenta. Chlapec si připadal trochu zmatený, ale zároveň byl pyšný na to, že má možnost být součástí tohoto prostředí. Prváci se na něj dívali se zvědavostí a očekáváním.

Jonáš se trochu uklidnil a začal vyprávět příběh o svém vlkovi. Jak ho našel jako malé vlčátko celé omotané drátem a myslel si, že je to obyčejné štěně.

„Kdo z vás ví, jaký je rozdíl mezi psem a vlkem?“ zeptal se Jonáš, aby posluchače trochu zapojil.

Ruce se zvedaly a prváci se těšili, že budou moci odpovědět. Jonáš vybíral jednoho žáka za druhým a nechal je přicházet s vlastními nápady. Jeden student řekl: „Psi jsou domácí zvířata, zatímco vlci žijí volně

v přírodě.“ Jonáš s úsměvem přikývl a přidal další zajímavost: „Ano, to je správná odpověď. Vlci jsou velké psovité šelmy a mají silné smečkové pouto. Jsou to výborní lovci a mají přizpůsobivou povahu.“

Další student se zapojil: „Vlci mají ostré tesáky a silnou čelist, zatímco psi mají často zaoblené zuby.“ Jonáš potvrdil: „Ano, vlci mají silné a ostré zuby, což jim pomáhá lovit a konzumovat maso. Psi mají často méně vyvinuté tesáky a tomu i víc přizpůsobenou stravu.“

Tímto způsobem Jonáš odpovídal na otázky a přidával zajímavé informace o rozdílech mezi psem a vlkem. Byl nadšený z toho, jak aktivní a zaujatí byli prváci při diskusi. Vysvětloval jim také rozdíly ve vzhledu a chování mezi psem a vlkem a vyprávěl jim o sociální struktuře smečky. Bylo to pro ně zábavné a poučné zároveň.

„Jak to mají s tím alfa samcem?“ chtěl vědět jeden ze studentů.

„Tohle je dost zajímavá otázka,“ podotkl Jonáš. „Podle posledních výzkumů se totiž jedná o o mýtus a v posledních letech biologové volně žijících živočichů od termínu „alfa“ do značné míry upustili. Vědci zjistili, že většina vlčích smeček ve volné přírodě jsou prostě rodiny vedené chovným párem. Nicméně v takové vlčí smečce panuje přísná hierarchie, kterou všichni členové dodržují. Přesto občas dojde ke střetu – to když se některý z podřízených samců domnívá, že by mohl převzít vůdcovské místo. Zdánlivě drsný souboj většinou netrvá dlouho, protože slabší jedinec rychle uzná svou porážku a dá to soupeři najevo příkrčeným podřízeným postojem. A tím to skončí, protože nadřazený vlk nepotřebuje svého soupeře zranit, tím by oslabil svou smečku.“

„A kolik vlků tedy ve smečce bývá?“

„Smečky divokých vlků sestávají z páru a jejich potomků z posledních dvou nebo tří let, celkem šest až deset jedinců. Hierarchie je jasná. Mladší vlčata se podřizují starším sourozencům.“

„To bych zavedl i doma,“ vykřikl jeden ze studentů. „Mladší ségra je na zabití.“

Všichni se zasmáli.

„Když jsou potomkům dva až tři roky, opouštějí smečku, hledají partnery a snaží se založit vlastní smečku,“ pokračoval Jonáš pak. „V některých případech mají vlčí smečky velký počet členů. To se děje tam,

kde je dostatek potravy. Někdy mladí vlci zůstávají se svou rodnou smečkou, protože kolem je hodně potravy a odchod by byl nebezpečný. V těchto situacích se smečky mohou rozrůst na několik desítek členů.“

Po skončení diskuse paní učitelka poděkovala Jonásovi za zajímavou a poučnou prezentaci.

Ten pak opouštěl školu s pocitem nadšení a úžasnou energií. Věděl, že se tímto krokem přibližuje svému snu. Cestou domů se usmíval, vzpomínal na zářivé oči prvků a jejich nadšení pro svět zvířat. Byl přesvědčen, že je na správné cestě a že ho čeká úžasná budoucnost.

O týden později přišli Jonáš s Buddym na cvičák pro pejsky, kde se pravidelně účastnili tréninků. Cvičiště bylo prostorné, pokryté měkkým trávnickem a ohraničené plotem. Všude kolem se nacházely různé překážky a cvičební pomůcky, které byly určené pro zlepšení dovedností a poslušnosti psů. Buddy to tam miloval a strašně rád cvičil.

Dáša, trenérka se zkušenostmi a láskou ke zvířatům, přivítala Jonáše s úsměvem. Byla to energická žena s dlouhými vlasy, která byla chlapci v období skládání zkoušek poslušnosti opravdovou oporou.

Jonáš se jí hned svěřil, že úspěšně absolvoval přijímací zkoušky.

„Tedy, Jonáši! To je skvělá zpráva!“ radovala se Dáša s úsměvem a bylo vidět, že jí mladý kolega udělal velkou radost. „Jsem si jistá, že se ti na té škole bude dařit.“

„Doufám, že ano, když jsem si tak dlouho přál se tam dostat,“ usmál se Jonáš. „A včera mi přišlo úřední vyjádření k povolení k chovu vlka.“

„A dostal jsi ho?“ zeptala se Dáše zvědavě.

„A víte, že ani nevím? Prostě jsem dopis neotevřel. Popravdě, když je teď vlk v ohradě a nic mu tam nechybí, už to povolení nepotřebuju.“

„Je zajímavé, jak se v průběhu života naše sny a přání mohou měnit, vid’?“

„To jo,“ zahihňal se Jonáš. „Ale psi a vlci budou vždycky moje srdeční záležitost.“

Společně se pak přesunuli do středu cvičiště, kde ostatní psi se svými majiteli pilovali své dovednosti. Jonáš se rozhodl, že se s Buddym zúčastní agility cvičení, které labradora vždycky náramně zabavilo, i když mu ale úplně na výbornou nešlo. Cvičení začalo a Dáša dávala pokyny.

„Jonáši, postav se na konec dráhy a dej Buddymu povel, ať přeskóčí ty malé překážky,“ navrhla Dáša.

Jonáš se postavil na stanovené místo a zvolal: „Buddy, ke mně, tudy!“ Buddy, s očima plnými nadšení, hezky poslechl a elegantně přeskákal jednu překážku za druhou.

Pro Jonáše byl vždycky zážitek pozorovat Buddyho, který byl jindy jako hrom do police, jak při tréninku plní povely hravě a s lehkostí. Usmíval se, když sledoval, jak pejsek s nadšením provádí i další cvičební úkoly.

„Skvělá práce, Buddy!“ zvolal Jonáš nadšeně. „Pašák!“

Buddy vrněl radostí a okamžitě poslechl povel, aby si lehl. Cvičební prostor teď byl plný dalších psů, kteří také pilně trénovali a snažili se zaujmout své majitele.

„Koukej, Buddy, tamhle ten velký černý pes umí salto!“ ukázal Jonáš na výkon jednoho z chlupáčů.

